

A KRIPTATOLVAJ

A Hugo Marston-sorozat második kötete

MARK PRYOR

Tombol a nyár Párizsban, ahol a Père Lachaise temetőben két turistát meggyilkolnak Jim Morrison sírjánál. Az egyik áldozat egy terroristagyanús pakisztáni barátnője, a másik egy amerikai szenátor fia. A temetőt rögtön lezárják, megfigyelés alatt tartják, a titokzatos tettes azonban mégis visszatér. Kísértetként jár ki-be, feltöri a Moulin Rouge egy rég elhunyt híres táncosnőjének kriptáját, majd bizzar fordulatként eltűnik a fél csontvázzal együtt. A nagykövet legjobb emberét, a követség biztonsági főnökét, Hugo Marstont küldi ki az ügy felderítésére. Hanem a sírrabló alaposan feladja a leckét Hugónak, amikor egy másik temetőben újabb neves táncosnő csontjait viszi el.

Hogyan lehetséges, hogy senki nem látja a tolvaj érkezését és távozását? És miért éppen egykori revütáncosnők csontjaira ácsingózik?

Hugo megoldja a temetők titkát, rájön azonban, hogy a gyilkosnak nem csupán föld alatt nyugvó csontokra fáj a foga.

MARK PRYOR, az egykori angol újságíró jelenleg kerületi ügyészként dolgozik Travis megye helyettes kerületi ügyészi hivatalában, a Texas állambeli Austinban. Saját bűnügyi blogja D. A. Confidential néven olvasható. Szerepelt a CBS 48 Hours című műsorban, és vele foglalkozik a Discovery Channel Cold Blood című műsora.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.markpryorbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Kitűnő jellemábrázolás, folyamatosan fenntartott, lüktető feszültség, pörgős cselekmény, bonyolult lelkületű, elmés hős és újra Párizs varázsa. A Hugo Marston-sorozatnak mára ott kell lennie minden krimirajongó könyvespolcán.”

Booklist

„Egy fiatal pár elköveti azt a végzetes hibát, hogy épp ugyanazon az éjszakán lopózik be a Père Lachaise temetőbe, mint amikor egy csontokat lopkodó pszichopata. Hugo Marston, az FBI volt viselkedéselemzője ered a gyilkos nyomába. Mark Pryor izgalmas második regénye egy örült tempójú üldözésbe vonja be az olvasót, mely a Pigalle-tól a Pireneusok magaslatáig tart.”

Publishers Weekly

„Kísértetiesen jó olvasmány! Pryornak sikerült egy újabb hideglelős, összetett, sodró erejű sztorit összehoznia. Ne este kezdjenek bele, ha jól akarnak aludni!”

Goodreads

„Mark Pryor a lerobbant és szegényes Párizst ügyügy életre kelti a regény lapjain, mint a nagy fényes követségi fogadásokat. Leírásai erőteljesek, jellemei hitelesek és meggyőzőek.”

Barnes and Noble

MARK PRYOR

A KRIPTATOLVAJ

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

A férfi mozdulatlanul állt, és az éj neszeit fülelte. Mivel azonban sehonnan nem érzékelt mozgást, lelépett a macskaköves sétaútról, és helyet keresett magának a kripták között, ahol megpihenhet. Négy alacsony sírhantra talált, és mielőtt leült az egyikre, leseperte a peremére helyezett virágcsokrot. Újra a fülét hegyezte, aztán ölébe vett egy vászonzsákot. Megnyugtatta a magával hozott szerszámok tompa zörgése.

Beletúrt, és előhúzta a térképet, amit két hete skiccelt le – ekkor járt először a temetőben. Előrehajolt, és a föld felé fordította elem-lámpáját, mielőtt bekapcsolta volna. Ahogy sárga sugarába tartotta a térképet, végigfuttatta tekintetét az ismerős vonalakon és körökön.

Szellő suhant át a fák között. Hallotta a levelek susogását, olyan volt, mint valami megkönnyebbült sóhaj egy hosszú, forró nap után. A lány fuvallat őt is körüllegyezgette, meglebbentve a kezébe fogott papirost és megcirógatva az orcáját. Kikapcsolta a lámpát, és fölneézett; élvezte a kellemes hűvösséget. Egy kurta pillanatra behunyta a szemét, s hátravetette a fejét, hogy megszáradjon a torkán végigcsorgó verejték.

Megzörrent valami a háta mögött.

Átnézett a vállá fölött a két, párban álló tölgyre, melyek még a holdtalan éjszakánál is sötétebbek voltak. Úgy nyúltak egymás felé ágaikkal, mint bizonytalan, támaszt kereső idegenek, vakon noszogatva a másikat a szél felé.

Megkönnyebbülten föllélegzett, s hátranézett a beton sírköre, vajon kinek a csontjait rejtí. Bekapcsolta az elem-lámpáját, melynek fénye árnyékokat csalt a réztábla domborított betűire. *James Douglas Morrison*, olvasta ki félhangosan a nevet. Alatta pedig ez állt: 1943–1971. KATA TON ΔAIMONA

EAYTOY. A dátum alatt sorakozó betűk semmit sem jelentettek számára. Latin vagy görög írás lehetett.¹

A lámpát és a térképet visszatette a zsákba, és vizespalackot vett elő. Félig már kiitta idevezető hosszu, fáradtságos útján. Kétszer alaposan meghúzta – ennyit engedélyezett magának, nem többet, és eltette a palackot is.

Hangok ütöttek meg a fülét a sétaút felől, ahonnan jött. Bizalmas sugdolózás a kő- és betonsírok között, alig hallható szavak, melyeknek az éjszaka ébersége adott formát.

Két hang, egy férfi és egy nő.

A következő pillanatban újra kinyílt a zsákja, s vaskos ujjak ragadták meg a 22-es Ruger markolatát, amelyet eddig soha nem használt. Egy részeg alaktól vette három hónapja a Montmartre előtt.

A földre ejtette a zsákot, és megindult a sétaút felé. Kurta lábával tapogatózott szilárd talaj után a sírok közötti murván. Gyerekkorában anyja nevetve *mon petit scarabée*-nak, én kis szkarabeuszomnak nevezte, amiért szinte láthatatlanul surrant ide-oda a házban. A legváratlanabb helyeken bukkant föl megijeszteni az anyját, vagy ha az apja is ott volt, földühítette őt, aki ilyenkor elvörösödött a méregtől, és haragosan ráfordult.

A Szkarabeusz egy magas sírkő mögül kémlelte a sötétet. Egy pár tartott feléje összekapaszkodva, egymásnak döntött fejjel. Lassan, dülöngélve közeledtek, mintha ittasak lennének. Szorosan egymásba fogództak, ahogy előrelépegettek a macskakövön. Egyforma öltözkűk volt: fekete póló és terepszínű nadrág, melyet katonacsizmába gyűrték.

Sejtelmük sem volt arról, hogy ő ott van.

Megfordult a fejében, hogy elengedi őket, mondhatni, ezt is akarta, ám döntöttek helyette ők, amikor úgy tíz lépésre tőle megálltak.

¹ Görög felirat Jim Morrison sírján. Jelentése: szelleméhez, személyiségéhez hűségesen.

– Itt kellene lennie a sírjának – mondta a nő. – Nálad van a gyertya?

Angolul beszélnek, gondolta a Szkarabeusz. Ő is értett angolul. *Un petit peu.*²

– Igen, persze. – A férfi levette a hátizsákját. – Valamerre errefelé van.

– Jaj, de izgalmas! – suttogta elfúló lélegzettel, félhangosan a nő.

Olajbarna bőre volt, és barna haját lófarokba fésülte. A szeme zöld lehet, találgatott a Szkarabeusz.

Tudta, hová tartanak, oda, ahová annyi istenverte amerikai: hogy leróják tiszteletüket egy drogos, alkesz zenész előtt, aki elherdálta a tehetségét, mikor telelyuggatta a bőrét a narkós tűkkel. Ha arra van eszük, hogy megérezzék egy sír energiáját, olyan holtakat kéne keresniük, akiknek a csontjaiban valami jó is rejlik, gondolta.

A sötétből leste, ahogy megállnak az ösvény végén. Elakadt a lélegzete, és beléhasított a félelem, amikor rájött: *Megfogják látni a zsákomat!*

Megragadta az oldalán csüngő pisztoly markolatát, mintha ezzel emlékeztetné magát a jelenlétére. Nem kockáztathatta meg, hogy meglássák, és riasszák a temetőöröket.

Kilépett a sír takarásából, és megindult feléjük. Pisztolya előtt mintha szétvált volna a sötét. Óvatosan, nesztelenül lépkedett. Elvégre is ő volt a Szkarabeusz, aki most váratlanul és észrevétlenül elősurrant a sírkövek közül, amíg elég közel nem ért, hogy lássa, amint ennek a kettőnek elkerekedik a szeme és elnyílik a szája.

Tudta, mit látnak ők; épp eléggé elárulta, hogy előbb hozszan az arcába néztek, mielőtt a fegyverét megpillantották volna. Megtapasztalta ezt a pillantást akkor is, amikor nem fogott pisztolyt a kezében; egész életében ebben volt része. Az idegenek alig százötven centis fickót láttak maguk előtt, gyermekmagasságút,

² Icipicit.

akinek zömök termete inkább felnőtt, profi birkózóra hajazott. Azt az arcot látták, amelyet apjától örökölt: a hosszú, előreugró állat a széles pofacsontok alatt, és a keskeny rést, amely a mélyen ülő, kifürkészhetetlen szempárt rejtette. E szemek fekete lyukként fúródtak a szokatlanul magas homlokba, amelyet rézdrótként meredező torzonborz hajzat koronázott meg.

Nézte a párt, azok meg őt, és miután tetőtől talpig végigmérték, úgy döntött, szavakra semmi szükség. Megcélozta a pasas mellkasát, és lassan meghúzta a ravaszt, ahogyan az alberletében is gyakorolta. Most nem kattanást hallott, hanem éles dörrenést. Előbb egyszer, aztán másodszor is, miután újra ura lett a kicsiny fegyvernek. Hallotta, amint a pasas összeesik az éj sötétjében az Avenue de la Chapelle macskakövein. Szemügyre vette a nőt, aki jól hallhatóan lihegett félelmében. Egyik kezét a szája elé kapta, mintha azzal, hogy nem sikolt, föl tudná tartóztatni az elkerülhetetlent.

A Szkarabeusz elégedett volt. Kicsiny fegyver – meg kell hagyni – mégis milyen hatékony, és mennyire kézre esik.

Balra fordította a csövét, s a nőre, pontosabban a lányra célzott vele, ujja már a ravaszon volt. Egyetlen röpke pillanatra átfutott az agyán, hogy többet is kezdhette vele, mint a pasassal. *Kényszeríthetné... hogy megtegyen neki egyet-mást.*

Találkozott a tekintetük. Túl rövid ideig ahhoz, hogy megálapítsa, milyen színű a lány szeme, aki a fegyverre meredt. Szája hangtalanul mozgott, aztán pillantását visszakapta támadója arcára. Bal karját fölemelte, és tenyerét maga elé tartotta, mint egy rendőr, aki a forgalmat kívánja föltartóztatni. A Szkarabeusz egy pillanatig a tenyerét nézte, amely szinte világított a sötétben, a finom, törékeny ujjakat, e kétségbeesett mozdulatot egy lánytól, aki semmi egyebet nem tehetett. Mintha egy pókhálóval meg lehetne állítani egy vonatot.

Meghúzta a ravaszt, vigyázva, nehogy félrecélozzon. A dörrenés most hangosabbnak tűnt, mint előbb, a Szkarabeusz legnagyobb meglepődésére. A golyó átütötte a lány tenyerét, és a vállába

fúródott. Kezét fölkapta, aztán az oldalára ejtette. Magas hangon fölvinnyogott, miközben hátrált egy lépést, és hitetlenkedve csóválta a fejét. A Szkarabeusz közelebb húzódott, hogy jobban lássa az arckifejezését. *Meglepetés és zavar ez, gondolta. Leginkább azonban félelem.*

A lány lenézett a kezére, amelyből vastag sugárban ömlött a vér a kövezetre. Aztán fölpillantott, egyenes a Szkarabeusz szemébe.

Ő azonban nem várta meg, hogy fölsikoltson. Újra rálött. Háromszor húzta meg a ravaszt, tudva, hogy ilyen közről nem tévesztheti el a lövéseket. A lány hangtalanul a földre rogyott.

A Szkarabeusz letérdelt a tetemek közé, részben, hogy hallgatózzon, nem várhatóak-e további betolakodók, részben pedig, hogy elgyönyörködjön a keze művében. Miután újra körbevette őket a temető csöndje és a sötétség, megcirógatta a lány hulláját. Végtagjai már elnehezültek, a torka azonban még meleg volt, és az ajka száraz. Szeme nem szem volt többé, csupán élettelen üveg-golyó. Zöld üveg-golyó. A Szkarabeusz megpróbálta lezárni a szemét, de a szemhéj nem csukódott le teljesen. A lány így maradt: félig aludt csak, félig a csillagtalán éjt kémlelte.

A Szkarabeusz fölkel, a zsákjához ment, és elővette az amulettet. Nem annak adja, akinek szánta, mert ma éjjel már nem lenne biztonságban. Legyen hát ezé a lányé! Letörölte ujjlenyomatait az amuletről, és óvatosan a lány mellkasára helyezte.

Kiegyenesedett, és a pasas felé fordult. Fejbe rúgta, biztos, ami biztos alapon. A tetem mintha fölsóhajtott volna. Mikor újra belérúgott, csak hangtalanul megbillent kissé.

Bagoly huhogott a közelben. A Szkarabeusz megnézte az óráját. A kismutató túl gyorsan mozdult előre, azaz a szíve is túl hevesen vert. Húsz másodpercen keresztül mélyeket lélegzett, hogy lecsillapítsa, miközben a szél úgy cirógatta a homlokát, mint anyja gyöngéd keze.

Amiről eszébe jutott, mi még itt a teendője.

MÁSODIK FEJEZET

Hugo Marston nem törődött a telefonnal, ehelyett a pincért nézte, aki egy kosár *croissant*-t és nagy adag *café crème*-et³ helyezett az asztalára. Megköszönte, majd kinézett az ablakon a Pont au Double-ön a Notre Dame felé igyekvő turisták áradatára. A Café Panis nem esett útba munkába menet, mégis volt valami ebben a helyben, ami föl villanyozta, mintha egy kerék tengelye lenne, ami reggelente mozgásba hozza Párizst. Nem beszélve arról, milyen istenien lehetett innen az embereket figyelni, ami olyan volt egy hajdani FBI-os viselkedéselemzőnek, mint amikor egy kissrácot a majmok ketrece előtt hagynak az állatkertben.

Hugo kibontott a papírjából egy kockacukrot, és a kávéjába kavarta, mielőtt kísérletképpen belekortyolt. Megnézte a mobilját – valójában itt is dolgozott –, és meglepetten nyugtázta, hogy barátja, Tom Green számát látja a kijelzőn. Visszahívta.

- Korán keltél. Mikor feküdtél le tegnap? – mondta.
- Semmi közöd hozzá.
- Á, valami CIA-s ügy.
- Mintha az orrodra kötném, ha az lenne. Mit csinálsz éppen?
- Reggelizem a Panis-ban. Gyere, csatlakozz hozzám!
- Most nem. Beugrasz a követségre is?
- Talán – mondta Hugo. – Mivel hétfő van, és az a munkahe-lyem, vélhetőleg oda kéne tolnom a képem.
- Te vagy a kibaszott biztonsági főnök, akkor jelensz meg, amikor kedved tartja.
- Majd emlékeztetem a nagykövetet erre az épületes szabályra.

³ Tejszínhabos kávé.

- Tégy, ahogy akarsz, csak kérlek, intézkedj, hogy Emma csinálja ma reggel a kávé!
- Eszerint te is tiszteletedet teszed?
- Csak adj egy órát, Sherlock Holmes. Fölszedtem valami undokságot, le kell vakarnom magamról.
- Jesszusom, Tom, már megint?! Hogy hívták a csajt?
- Ha fizet nekik az ember, nem muszáj megkérdezni.
- Ha ellenben szépen kéred őket, nem kell fizetned.
- Kösz, de nem szüzekről kérek csajozós tanácsot, Hugo. Akkor a követségen találkozunk.

Tom most is, mint máskor, anélkül kapcsolt szét, hogy elköszönt volna. Közel húsz éve Hugo szobatársa és legjobb barátja volt az FBI quanticói kiképzőtelepén. A barátságot tovább mélyítette, hogy miután végeztek, mind a ketten a L. A.-i területi kirendeltséghez kerültek. Aztán pályájuk másfelé vitte őket. Hugo egyre magasabbra kapaszkodott a hivatali számlálétron mint viselkedéselemző, Tom pedig a CIA-hoz került... hogy milyen minőségben, azt sűrű homály fedte, de jobb is volt nem tudni erről. Bármivel foglalkozott is Tom, évekre eltávolodtak egymástól, s Hugónak hiányzott mocskosszájú, entellektüel barátja.

Aztán néhány hónappal ezelőtt Tom megérkezett Párizsba, és beköltözött Hugóhoz a vendégszobába. Mostanra fölszedett pár kilót, jobban kedvelte a tütüt a kelleténél, és azt állította, hogy visszavonult, noha tanácsadóként a CIA továbbra is alkalmazza.

Hugo ebből annyit látott, hogy akkor jön és megy, amikor neki tetszik; néha egy hétre, vagy ennél is többre eltűnik anélkül, hogy szólna róla; máskor meg napokat alszik át. Az utóbbi persze bizonyára a tütü számlájára volt írható.

Hugo a kávéját kortyolgatva eltűnődött, nem kapott-e Tom újabb feladatot. Különböztetve mit keresne a követségen? És miért kelne föl délelőtt?

Megfordult, mert háta mögött a tévében épp a híradó következett. A képernyő alján hírsáv villogott, miközben a bemondó

is olvasta a hírt. Hugo fülelni kezdett, amikor arról hallott, hogy két turistát holtan találtak a híres Père Lachaise temetőben. Nevük és nemzetiségük ismeretlen, és gyanúsított sincs.

Mivel turistákról volt szó, megvolt az esélye, hogy amerikaiak, akkor pedig a nagykövet mindenkit összetrombitál. Nyilván a helyi biztonsági főnökről sem feledkezik meg.

Hugo kiitta a kávéja maradékát, majd tizenkét eurót ejtett a csészére a számla mellé. Fölkapott még egy *croissant*-t, és kilépett a kávézóból a Quai de Montebellóra, amely mellett hangosan dübörgött a gépkocsiforgalom, s a gyalogosok is dolguk után siettek ezen a hétfő reggelen.

Egy lámpánál átkelt az utca túloldalára, és nyugat felé tartott a Szajna-parton. Időnként odaköszönt a *bouquiniste*-eknek⁴, akik most pakolták ki könyveiket a folyóparton. Közben óhatatlanul is emlékezetébe villant Max barátja, a mord, faragatlan könyvárus. Hugo valamennyi értékes könyvét tőle vásárolta. Az öreg mindig úgy tett, mintha meglopta volna az amerikaiit, holott bagóért adta el neki a kincseit. Hugo mentében lenézett a Szajnára. Elnézte a szélén lassan úszó bárkákat, melyek a folyó közepét meghagyták a *bateaux mouches*⁵ számára, ahonnan ha esett, ha fűjt, szép kilátás nyílt mindkét partra. A bárkák alázatos cselédként tértek ki az útjukból, hiszen ezek az előkelő urak sokkal értékesebb és hamarabb megtérülő terhet hordoztak, mint a szén, a szövet vagy a bor.

Hugo mögött a nap már olyan magasan járt az égen, hogy Párizs legmagasabb épületeit is bevilágította, s a nyakát is megmeleglette. Megörült hát a folyó felől fújó hűvös reggeli szellőnek, amely elkísérte útján.

Egészen a Pont Royalig a bal parton maradt. Itt átkelt a Szajnán, a Louvre területére. Gyakran vágott át reggelente a Tuileriákon, mert csupán ebben a napszakban látott erre több madarat, mint

⁴ Szajna-parti antikvárius.

⁵ Turistahajó.

embert, kivált nyáron. Alig másfél kilométerre volt innen a munkahelye. A fák és a fű az egész városnak friss levegőt nyújtottak, és ő is szabadabban lélegzett a parkban. Máskor sietős tempóját is lelassította, mintha csak Napóleon maga tiltotta volna meg egy máig ható rendeletében, hogy bárki átrohanjon e szent helyen.

Emma fölnézett, mikor Hugo besétált az amerikai követség földszinti biztonsági részlegébe. A titkárnő frizurája most is szolid és tökéletes volt. Elegáns selyemblúza jól állt őszülő hajához, ahogyan a nyakát övező gyöngysor is.

– *Bonjour*⁶, Hugo – köszöntötte a főnökét. – Ne menjen az irodájába, a nagykövet már várja.

– Ilyen korán bejött?

– Mindjárt fél tíz.

– Az óráam francia időt mutat.

– Ez esetben mindjárt tíz. Na, menjen!

Hugo rákacsintott, és visszafordult, majd elindult föl a lépcsőn a második emeletre, ahol a nagykövet székelt. Titkárnője, aki egy *petite*⁷ fehér asztal mögött kuporgott, intett, hogy bemehet.

J. Bradford Taylor nagykövet az üres kandalló mellett állt, amikor Hugo belépett. Feléje fordulva rámosolygott, s Hugo megkönnyebbülésfélét vélt fölfedezni az arcán.

Mivel vérmérsékletük egyensúlyra egyezett, túlléptek az aláfölé rendeltségi viszonyon, aminek Hugo egyik változatához sem értett. Egészen összeszoktak annak a két évnek a során, amíg Hugo Párizsban állomásozott. Külsejük ellenben nem is lehetett volna különbözőbb. A százhetven centis nagykövet a sok partitól tekintélyes pocakot eresztett, amit az utóbbi

⁶ Jó napot!

⁷ Kicsi.

hónapokban szórakozottan simogatni kezdett, valahányszor gondolataiba merült. Hugo bő tizenöt centivel volt magasabb, és a maga részéről csupán csipegetett a *foie gras*-ból.⁸ Következésképpen – dacára annak, hogy már negyvenhárom éves volt – a válla szélesebb maradt, mint a dereka. És amíg a nagykövet kopasz volt, az ő barna haja épp csak deresedni kezdett. Ami azt illeti, pár hónapja, egy vacsora alkalmával, melyet a Le Procope-ban rendeztek, Taylor tréfából így jelentette be érkezésüket valami amerikai üzletembereknek:

– Megjött Fatty Arbuckle és Cary Grant.⁹

Hugo sietett biztosítani főnökét, hogy rangjához illően joga van némi pluszsúlyra. És tiszteletre.

– Foglaljon helyet, Hugo! – Taylor a belépőtől balra sorakozó székekre mutatott. – Gondolom, ismeri a vendégemet.

Hugo előrelépett, ajkán mosoly formálódott.

– Ezt meg hogy a francba csináltad?

– A földi tér-idő kontinuumon kívül közlekedem, a napsugarakkal utazom – felelte Tom. – Hol itt tűnök föl, hol ott.

– Vagy hazudtál, amikor azt állítottad, hogy a lakásomon vagy.

– Lehetséges – mondta Tom. – De amit az ihatatlan kávédról mondtam, az színigaz.

– Maga is észrevette? – szólt közbe Taylor. – De Istennek hála, itt van nekünk Emma.

Csöndben ültek egy darabig, aztán Hugo ránézett a főnökére.

– Feltételezem, hogy azok a Père Lachaise-ben talált turisták amerikaiak voltak.

– Igen – bólintott Taylor. – Ami azt illeti, csak az egyik. A fiatalember.

⁸ Libamáj.

⁹ Fatty Arbuckle, kövérkés némafilmszínész. Cary Grant sármos filmsztár, a harmincas években futott be Hollywoodban.

– Értem. – Hugó Tomhoz fordult. – És te egész pontosan miért vagy itt?

– Mert a másik nem amcsi volt. A legkevesbé sem. Ki akarod találni, milyen nemzetiségű?

– Nos, együtt ülök egy hajdani CIA-ügynökkel, aki jelenleg szabadúszó nyomozó. Eszerint valahonnan a Közel-Keletről vagy Közép-Ázsiából jöhetett.

– Beletrafáltál a közepébe, Hugo! A csaj egyiptomi – vigyorodott el Tom és Taylorra nézett. – Tőle tudom.

– De hát Egyiptom legjobb tudomásom szerint baráti ország! – csodálkozott el Hugo, és hol az egyikre pillantott, hol a másikra.

– Többé-kevésbé – jegyezte meg Tom. – Mindamellett szemmel tartottunk néhány csoportot, amelyekről úgy véljük, hogy turistákat pécéznek ki maguknak. Attól tartunk, hogy terjeszkedni akarnak, s Egyiptomon kívül az Államokban is meg szeretnék vetni a lábukat.

– Ennek ellenére az a benyomásom, hogy a te ittléted... a helyzet túlreagálása – kacsintott Hugo a barátjára. – Már ha meg nem sértelek.

– Nem, dehogy – felelte Tom. – Nem csak a csaj miatt vagyok itt. A pali is érdekelt minket.

– Hogyhogy?

– Norris Holmes szenátor fia volt – vette át a szót Taylor.

– Várjon... azt mondja, hogy a kölyök... Maxwell Holmes volt? – neszelt föl Hugo. – Úgy volt, hogy...

– Idekerül gyakornoknak a követségre – fejezte be helyette Taylor a mondatot. – Igen. Ami megmagyarázza, miért van itt maga is.

– Az istenit! Ez borzalmas! Miért, mi történt?

– Mindkettejüket Jim Morrison sírjának közelében lőtték le, az odavezető központi sétaúton. Kis kaliberű fegyverrel, noha egyelőre nem kaptunk képeket, sem törvényszéki orvostani jelentést. Tudomásom szerint nincs indíték és gyanúsított sem.

- És az áldozatok? Tudunk róluk legalább valamit?
- Nem igazán – mondta Tom. – Pillanatnyilag találgatásokra és a paranoiára hagyatkozhatunk.
- És te úgy sejtet, hogy a csaj terrorista, aki Maxwell Holmeson keresztül próbált közel kerülni a követséghez? – kérdezte Hugo. – Ami szintisza paranoia, hiszen ez idáig egyetlen tény sem szól e feltevés mellett.
- Ez igaz – bólintott Tom. – Mindössze nyolc órája találták meg őket, és egyelőre az információgyűjtés stádiumában járunk. A franciák néha szeretnek titkolózni.
- Ha tudod, hogy a csaj egyiptomi, akkor a nevét is ismered – vélte Hugo. – Innen pedig már többfelé is el lehet indulni.
- Taylor bólintott.
- A francia zsaruk egyenesen az ürge szállodájába mentek, ahol megtalálták a csaj néhány cuccát. Innen a lakására jutottak, és eltették az útlevélét. Úgyhogy igen, tudnak a csaj nevééről, amit nekünk is továbbadtak, eddig azonban ennek nem túl sok hasznát láttuk. Tisztának látszik.
- Már ha nem álnév – mondta Tom. – És az útlevél nem hamis. Nekünk is meg kéne vizsgálnunk, hogy megbizonyosodjunk róla, csakhogy itt jön be a franciák titkolózása.
- Közölték a hírt Holmes szenátorral? – kérdezte Hugo.
- Igen, én magam mondtam el neki – csóválta a fejét Taylor.
- Képzelheti, mennyire a szívére vette, szegény fickó! Hozzánk igyekszik, és ha megérkezik, válaszra vár.
- Egy pillanatra mindhárman elnémultak, aztán Tom és a nagy követ összenéztek. Taylor megköszönte a torkát.
- Van itt még valami. Nem igazán passzol össze a terrorista-teóriával.
- Éspedig? – vont a föl Hugo a szemöldökét.
- Bárki volt a tettes, megcsonkította az egyik áldozatot – közölte Taylor.
- Maxwell Holmest?

– Nem – felelte a nagykövet. – A lányt. A franciáktól hallottam ezt, és egyelőre nem láttam fotókat, de azt mondják, hogy az elkövető késsel kivágott egy darabot a vállából. Testének többi része és Holmes egyébként sértetlen. Nem volt nemi erőszak, és a golyónyomokon más külsérelmi nyom nem látszik.

– Érdekes – jegyezte meg Hugo.

– Az – értett egyet Taylor is. –Van valami ötletük, amit megosztanának velem?

– Egyelőre nincs – ráncolta össze a homlokát Hugo. – Több lehetőséget is el tudok képzelni, de látnom kellene a tetemeket vagy legalább a fotókat. Lehetőleg a lány tetemét.

HARMADIK FEJEZET

Hugót és Tomot egy fiatal technikus engedte be a hullaházba, akinek a francia rendőrség meghagyta, hogy számítson az érkezésükre és fogadja őket. A kövérkés, vörös képű ifjonc szőke haját rázva kérdésekkel árasztotta el Hugót Amerikáról és az FBI-ról.

Ahogy az irodákon átvágva a hullaházba jutottak, Hugo orrát megcsapta a sterilitás ismerős illata: a fertőtlenítők átható szaga, meg a levenduláé és citromé. A két utóbbi még árulkodóbb volt, ezekkel szokták a hullaházak elmaszkírozni a halál bűzét. Miközben lábuk alatt a szőnyeget csempe váltotta föl, az ifjonc megállt egy súlyos lengőajtó előtt. Megfordult, mert a választ várta legutolsó kérdésére.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy a hivatal nem alkalmaz saját boncnokokat – mondta Hugo, aki homlokát ráncolta a hatás kedvéért. De ha történetesen tévednék, okvetlenül értesítem.

– *Vraiment?*¹⁰

– Természetesen. És ha mégis, magam hozom el önnek a jelentkezési nyomtatványt.

– *Merci!* – ragyogott föl az ifjonc képe. – *Alors, nous sommes ici, messieurs.*¹¹ Bátorkodtam kiteríteni a tetemetek. Magukra hagyom önöket. Miután végeztek, ugorjanak be hozzám, hogy elvigyem őket.

– Meglesz – mondta Hugo. – Tudja, mikor kerül sor a boncolásra?

A technikus vállat vont.

¹⁰ Tényleg?

¹¹ Akkor itt is vagyunk, uraim.

– Ha a hatóságok abbahagyják a huzakodást azon, hogy kinek a hatáskörébe tartozik a dolog. Ma vagy talán holnap. Steril kesztyűket a targoncán találnak, ha hozzájuk akarnak nyúlni. Minden bizonyítékot eltávolítottunk róluk, úgyhogy szabadon tehetik.

A helyiség ablaktalan volt, de világos, mert a falak és a padló fehér csempéje visszaverte a mennyezeti neonvilágítás fényét. Kisebbség volt, mint Hugo várta, mindössze a két boncasztalnak volt itt helye, és távolabbi végéből a hűtőkamra három ajtaja nyílt. A bonceszközök fémtargoncán sorakoztak, s az asztalok fölött egy polcon fölfedezte a szakma további nélkülözhetetlen kellékeit: fűrész, fényképezőgépet és diktafont.

Egyenesen a lány teteméhez lépett. Csupán az arca volt látható, testét vastag, kék szövetből készült steril takaró fedte. Hugo lehúzta róla, takarosán összehajtogatta, majd szemügyre vette a tetemet.

– Csinos teremtés – vélte Tom.

– Mármost hogy volt. De nem mondtad még meg a nevét.

– Hanan Elserdi. Huszonhat éves. Kairóban lakott. Nyolc hónapja volt Franciaországban... legalábbis az útlevele szerint.

Tegnapig egészséges fiatal lány volt. Most pedig fémtálcán hever élettelenül, a hullamerevség szorításában, két vadidegen tekintetének kiszolgáltatva, akik annak a tudósnek a szenvtelen kíváncsiságával méregették meztelen testét, akik új fajt vesznek vizsgálat alá. Hugo a fejét csóválta.

– Feltételezem, ráállítottad az embereidet a háttére kiderítésére.

– Bármely percben várom a hívásukat – felelte Tom.

Hangja és modora szokatlanul visszafogott volt, mert noha az érzelem semmiféle jelét nem mutatta, tisztelettel viseltetett az előtte heverő halott iránt. Hugo gyanította, hogy faragatlan, mocskosszájú és nemritkán a tettelegességtől sem visszariadó barátja sokkal finomabb lélek, mint amit hajlandó a világ tudomására hozni. Néha neki kellett erre figyelmeztetnie.

– Amint látom, ötször lötték meg – mondta Tom. – A kezén, a vállán, kétszer a mellkasán és egyszer a torkán.

– Talán igen, talán nem – vélte Hugo. – A vállseb fölé hajolt, majd kiegyenesedett, és a lány oldala mellé húzódott. – Szerintem négyezer. Nézd csak! – Megfogta a bal karját és fölemelte, hogy a hullamerevséggel dacolva derékszögbe hozza a törzsszel. – A vállseb nem olyan mély, mint a többi, mert a golyó először a tenyér húsát ütötte át. A lány ösztönösen maga elé kapta, hogy ezzel állítsa meg a gyilkosát. Ez persze csak feltevés.

– Persze, persze. Mi van még?

Bizonyos értelemben fejtörőjáték volt ez, kirakós. Kétségkívül nyomasztó, hiszen egy valaha élt, mostanra halott emberi lényre vonatkozott. A halál okát azonban úgy lehet a legcélravezetőbben megállapítani – ha nem éppen ez az egyetlen mód erre –, hogy érzelem nélkül és kritikus szemmel szemügyre vesszük a földi maradványokat. Fölfedezzük, hogy a kirakós mely elemei illelenek össze. *Így fejthetjük meg, miért került a lány a boncasztalra*, gondolta Hugo.

Gondosan végigvizsgálta valamennyi sebet, vigyázva, hogy ne érjen a bemeneti nyílásokhoz. Noha már levették a tetemekről a szükséges bizonyítékokat, bárki végzi is a boncolást, megméri majd a golyónyomok szélességét és mélységét. Nem akart belemondítani az eredménybe.

– Négy lövés, mind közelről – mondta. – Nem tapasztalt lövő, mert vaktában lödözött. A golyónyomok nem rendeződnek csoportokba, és nem talált életfontos szervet sem.

– Nincs fej- és szívlövés. Eszerint nem volt profi.

– Ahogy mondd.

– Oda akarsz kilyukadni, hogy nem terrorista, de... – kezdte Tom.

– Tudom, tudom – szakította félbe Hugo. – Mindamellettele van a világ amatőr radikálisokkal. És igazad is van, ezt sem zárhatjuk ki, legalábbis egyedül a sebek alapján nem.

– Egyetérték – bólogatott Tom. – Talán ismerte a gyilkosát, ha ilyen közel engedte magához.

– Lehetséges, noha sötét volt, és egy temetőben történt mindez. Az elkövető akár ki is leshette őket, hogy lecsapjon rájuk.

– Ami nyomban fölvet egy kérdést.

– De még mennyire! Mert ha a gyilkos se nem tapasztalt, se nem profi, akkor ugyan miért egy temetőben vadászik áldozatokra?

– Igen, ez jó kérdés – morogta Tom. – Gondolom, menten meg is válaszoltad.

– A francokat! – nézett föl Hugo. – Mindössze annyit sejtetek, hogy valamiféle meghatározott ok vezette oda. Ezek a szerencsétlen fiatalok belé botlottak vagy fordítva, mire lelőtte őket.

– Ami azt jelenti, rá kell jönnünk, miért volt ott. Az áldozatoknál dettó.

– Eltaláltad. Lehet, hogy mindössze éjfélkor óhajtottak romantikázni Jim Morrison sírjánál; nem ők lennének az elsők. Annyi szent, hogy többet kell megtudnunk róluk. – Hugo most a Maxwell Holmest elfedő takaróhoz lépett. Lehúzta róla, és ugyanúgy összehajtogatta, mint a lányét, szórakozottan, mivel közben a tetemet vizsgálta.

– Ez is ugyanaz a nóta – mondta Tom, aki átkandikált a vállá fölött. – Kétszer lőtt rá. Nem lőtte meg még utoljára a biztonság kedvéért, és vagy félméteres távolság van a két bemeneti nyílás között.

Hugo visszament Elserdi asztalához.

– Az egyetlen érdemi különbség kettejük között ez.

Óvatosan oldalára fordította a lányt, hogy láthatóvá tegye a vállát. Tom odament mellé, és együtt bámultak a kinyesett bőr szétmarcangolt szélű foltjára. Nagyjából hokilabda méretű volt. A gyilkosnak láthatóan rettentő fontos lehetett, hogy kimetssze. Addig vágta, hasította a bőrt, amíg nyers hús nem maradt alatta a lány vállán.

– Mi a faszt jelent ez? – kérdezte Tom.

Hugónak minden kis elváltozás jelentett valamit egy tetemen. Minden egyes horzsolás, vágás, zúzódás vagy bőrhiba az áldozat haláláról vagy életéről tudósított.

– Ugye mindketten pólót viseltek, amikor meglőtték őket?
– kérdezte.

– Igen, de félpucéron találtak rájuk. Cickófetisiszta lenne az emberünk?

– Maxwellen nem láthatott cickót – vélte Hugo.

– Mondasz valamit.

– Egyvalamit azonban megnézek.

Hugo visszafektette a lányt eredeti helyzetébe, és a fiatalemberhez fordult. Előbb a tetem elejét nézte át, majd az oldalára fordította. Ajkát harapdálva tetőtől talpig végigvizsgálta a bőrt, és elégedetten újra hátára fektette a holttestet. Aztán visszament a lányhoz. Ezúttal megemelte a vállát, hogy közelebből is szemügyre vegye a kulcscsont fölötti megnagyobbított területet.

– Érdekes – morogta, inkább magának, mint Tomnak.

– Mi az érdekes? Ki vele, Hugo, mit látsz!

– A gyilkos itt ment neki a lánynak.

– Miért? Haragjában tette?

– Nem, akkor mélyebbek lennének a vágások. Izmot vagy akár csontot is látnánk. Ez... nem olyan.

– Hálás vagyok, hogy megtudtam, mi nem. Sokat segítettél.

– Szívesen – nézett föl rá Hugo. – Igazán szívesen.

A barátjára kacsintott. Mindketten tudták, hogy Tomnak várnia kell, amíg többet hallhat.

